

FÖIÄ ENCICLOPEDICÄ LITERARÄ, *** APARE IN FIECARE LUNÄ DE DOUE-ORI

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria . . . . . 12 coröne
Pentru România și străinătate . . . 17 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR:

IOAN BACIU
preot.

Prețul inserțiunilor:

Pentru publicațiunile de 3 or. ce conțin cam 150 cuvinte 6 cor.: 200 cuvinte 8 cor. și mai sus 10 coröne

STROFE.

— Inchinate cu ocaziunea aniversariului de 200 de ani dela „Sânta Unire” in 18 Septembrie st. n. a. 1900. —

I.

Și ceriul era negru, natura plângetóre,
Carpații plini de neguri și sórele ascuns —
Câmpia 'ntuuecată și țera jălítóre . . . .
Románu 'n nesciință, de chinuri el pătruns,
Románul, genul Romei — Românul sclav ajuns:
O! Sórte, négră sórte, sibillá ursitóre
Tu nu vedea: poporul italic, greu străpuns
De-a timpului pumnale, amar ucídítóre,
Ca cel-ce nici trăiesce, ca cel-ce nici nu móre?

II.

Periți voi gânduri negre și-a sufletului chinuri,
Periți dușmani mai negri, ca sufletul din iad; —
Uscați-vé deci lacrimi și incetați suspinuri:
O! Sântă procedință, mă plec, la tine cad! . . .
Torintele, ce curge, se n'aibă nici un vad,
Se trecă călătorul ușor de ceea parte?
Pe munte se nu fie vre-un arbore sau brad
Sub cari se odichnescă drumarul, ce departe
Iși târae piciorul cu gândul la a sa sórte?!

III.

Un pas — și genul Romei era se nu mai fie,
Un ceas — și-al sorții demon spre el gura-și căsca;
O lume, o națiune, ce-a fost mereu tot viua
Sub negrele ruine párea a-se 'nmorménta.

Atâta ani și secle, se pèră-n urma sa?
Atâtea fapte mândre, atâtea mândre nume,
Atâtea brațe aprigi, ce lumea 'nflora
S'apună, să se stângă și fapte și renume:
Românii se nu mai fie — se piară de pe lume?

IV.

Iubită țera, mamă, pământ udat cu sânge
De fii tîi, pe cari la sinu-ți i-ai nutrit, —
Și scumpă națiune, imi vin lacrimi a plânge
Când rezumezi în minte rai, cât ai suferit:
Când tu ai fost poporul uitat, nefericit!
De cade înse frunđa în timpul tómniei, — iar
In primăvara dulce din muguru 'npupit
Apare mai frumósă, căci nu póte se pèră
Sub scutul procedinței, ce tóte le creara.

V.

De-ai fost tu ca și frunđa 'n tomnă, — nefericită,
Purtată de cricețuri, purtată 'n tóte părți:
O mândră primăcară, doiósă și dorită
Te-a 'renăscut pe lume . . . Și-a sorții negre cărți,
Se ardé 'n foc . . . se ardă blástémul crudei sorți! . . .
Inchină-te Románe, luminei, te închină, —
Și rađului lucinte, lucinte 'n tóte părți, —
Geniului teu mare te plécă și te-nclină
Puterei de viață, ce sci se te susțină!

VI.

Geniul te chemase la Roma ne învinsă,
Lumina te sculase ca se-i urmezi cu dor,
(Ca Magii din vechime la peștera încinsă
De-a îngerilor flacări, de-a ceriului ardor.)
La Roma sempiternă, la tronul răpitor.
Se dai mâna cu frații, cu cari ai fost de-o mamă,
Se afli a tale gloriu din timpul trecător,
Și-apoi în ochi cu lacrimi, se-ți dai Române sêmă:
Dac' ai uitat pe Roma, pe antica ta mamă?!

VII.

Apostolii tîi tainici, ei, umbrele sântite
In mână cu toiagul ca Flor și Ciprian
Străbat a Romei strade, cu fețele 'ncăldite; —
Ei strigă: „Sum al Romei; Creștin sum și Roman!“
O! Umbre immortale, voi Clain și Șincăian
Pilastrii națiunei, profetii unei ginte,
Tu Șincăiu, ce-n o cărpă purtat' ai pe un neam,
Și sunte Inocenție, ca Moise de ferbinte,
Ce-ai reclamat națiunei a sale drepturi sunte!

VIII.

Poetul se îmbată de-atâta farmec dulce,
Ce a produs Unirea la fiu unei firi,
El strigă înc'odată și fruntea lui străluce:
„Uniți-vă cu toții în cuget și sântiri!“
Și D-deu aprobă poetu-n dulci zimbiri!...

Amară e viața și fructele, amară
Gustate din arbustul fatalei disuniri...
Blastem pe pomu-acela cu fulgere și pară,
Uscas' ar ca smochinul lui Christ de-odinióra!

IX.

Trecură anii două sute, de când sânta Unire
Și-a dat a sale fructe, la cei-ce le-au gustat,
De când un Athanasiu cu clerul în unire
Eși din noptea neagră în care-au orbecat.
Și Blașiul, Roma nouă, de-atunci în lung și-n lat
Imprăscia lumina ca și un far de aur...
Intréga Româniime prin Blașiul s'a deșteptat.
Sciința ne estimată a lunei scump tesaur
Te-a'n coronat cu frunze, o! Blașiule, de laur!

X.

Pășesce înainte, Române deci cu fală, —
Și uită-ți o minută trecutul neguros,
Privesce-ți adî gătita o pörtă triumfală
Și treci prin ea cu ura! puternic și falos!
Da, treci și jubilează acest timp glorios!
Și rögă procedința, mereu se te unescă,
Sionul te protégă, sionul teu frumos; —
Credința ta cea dréptă mereu se te 'ntărăscă:
Trăiască Archiereii și Clerul se trăiască!

1900 O. A. M. D. G.

S. P. Simonu.

CĂSĂTORIE ȘI SOCIETATE.

(H. I.)

În afaceri de ale inimii și prin urmare și în închierea de căsătorii — dacă și pre acestea le numerăm între acelea — se vede a avea mare rol frumoșeta și cu deosebire e a femeii, care își află espresiunea în consonanța armonică a diferitelor grații mai ales sufletesci pentrucă e bine cunoscut, că nu totdeauna cuceresc frumșeta trupescă (tală).

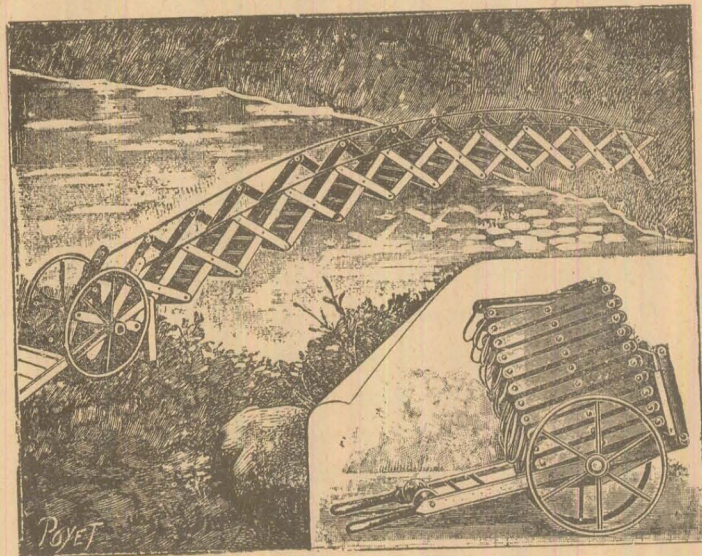
Înt-re acestea frumșeti se numeră și colórea perului cu privire la care gustul ómenilor a trecut prin însemnate metamorfóse, și póte spre norocul lui că nici astăzi nu este hotărît că ore care ar fi mai frumos, și de cumva se va hotări — cea-ce nu va fi curund — acesta nu va fi decât în detrimentul fetelor, căci atunci multe vor ajunge etatea patriarhală în acesta calitate.

Bucle de pěr lungi, dese și arginții totdeauna au fermecat privirea ómenescă, decând sustă lumea și sunt inimi cari mai bat de iubire. Acest per lung întipuesce dulcóra grației femeesci, desimea lui — focul simtemintelor, splendóra — întâietatea cuceritóre. În cântarea cântărilor încă se dice: „Strălucitor 'ți-e perul ca a caprelor cari pase pre muntele Gilead.“

Pudărirea cu alb — ca pre-o frumșetă mai aparentă — au inventatu-o popórele págane pre cari acum le imiteză nu numai damele de clasa înaltă ci secul femeesc mai tot până la cei ce locuesc în hurubă țărănescă.

La Romani femea ca să cucerésca pentru totdeauna afectiunea soțului său, la culcare își lipsea pre față o turtă de pâne ca cu acea să se netedască încrețiturile de pre față, deminéta se spála cu lapte de măgar iar fața și-o colora cu albastru slab, dinții și curătea cu un medicament din chios numit mastix și cu un fel de pulvere; mai mare grijă inse punea pre pěr pe care și-l colora cu

șofran. Soția lui Nero era însoțită în oră și ce călătorie de 300 măgari, ca laptele aceloră sei fie totdeauna gata spre spălare. Esces în colorarea feței fac femeile persiene numai se póta apărea că au o față reintinerită; spre a vivifica și aprinde și mai tare

O punte mobilă.

focul ochilor lor negrii, ele grămădeau pre marginea pleópelor colorii negre ca funinginea, mai multă grije inse le da colorarea perului, căruia prin colorarea cu galbên îi dedeau o strălucire care bate în argințiu iar cu fluidul indigo îl făceau negru ca corbul.

Femea mulată (adecă născută din tată european și mamă neagră) din Iamaica are păr creț — lănos eredit delă părinți, ca dovadă cunecă o parte constitutivă din sângele său e de negru. Atari femei încă și dinaintea bărbaților lor se silesc ași ascunde perul cu un vcl impletit în formă de tulpă și cu o pălărie de paie. Când mergeau de acasă îl ungeau, netedau sau lăten selinduse ca se facă mai bătătoare la ochi încrețiturile aceluia, prin ce de comun îi da un astfel de exterior ca și când ar purta parocă. Dar perul acelor femei din Iamaica cari sunt născute din sânge neamestecat european, e regulat și nu le acopere de tot capul ca prin acesta să se cunoscă descendința lor mai înaltă.

În San-Louis încă și între bărbații negrii a intrat emulațiunea în tocirea perului: Fiindecă cu pletele lor lănoșe sau urit, le tund până în rădăcină și apoi se împodobesc cu o parocă blondă sau roșie pre care și o pun pre cap.

Folositoare modă pentru friseuri!

Anglesul și turecul consideră perul roșiu de-o frumșeță admirabilă. Damele arabe în Africa nordică își colorează părul cu cinoyru, în Spania tot acesta este colorea dominantă; germanii, francesii și italienii încă o țin de colorea antipatică. În secolul al XIV-lea a dominat colorea de tot blondină, în al XV-lea cea brunetă, în al XVI-lea cea galbănenă—blondină; în al XVII-lea cea neagră, în al XVIII-lea gustul a fost diferit, în al XIX-lea s'a redicat la putere cea galbănenă, blondină și neagră.

Bărbații încă au mers departe în cultul perului, Carol al VII-lea imperatul Franciei lasă să se cheme înaintea sa frumșeța frumșetelor Sorel Agnes — îi despletii perul roșu — argintiu — blondin în fața cavalerilor săi carora le schinteiau ochii de strălucirea acestei frumșeți femeștii apoi a lăsat să se aducă o măsură de bani noi de aur ca se vadă ce va străluci mai frumos și fiindecă după judecata cavalerilor perul lui Sorel Agnes a strălucit mai frumos a versat înaintea ei grămada de bani. Perul acestei femei încă și acum e plătit cu aur. „Figaro” scrie că supraveghetoriul castelului din Loches a taiat buclele de păr de pre capul lui Sorel Agnes îngropate în cripta besericei de acolo și lea dat ca suvenir unui pretin al ei. Buclele de per a acestei frumșeți din vclul al XV-lea au trecut din mână în mână și în urmă au ajuns în hotelul din Droust, unde în 1897 un adunător de rarități a solvit 140 franci pentru el. Doue fire de păr de-ai Mariei Antoinette au fost cumperate la licitarea în Rouen din Martie 1896, cu 900 franci.

Tzen Mark, mintiul chinez, care a calătorit prin Europa astfel scrie: „Ōmeniî delă apus onorează perul blondin sau roșiu

al femeii, statură înaltă, forma plină a trupului și ochi albaștri. Femeile și bărbații convin la tot părul ceace la densesi nu e de loc scandalisător. Fetele tinere adeseori vorbesc cu mai mulți bărbați de-odată. Decumva fetelor le place orecare bărbat grăbesc a scirici că ore căsătorit e sau ba și numai în casul din urmă fac cunoscința cu densus pentru că cu cel căsătorit nu au ce vorbi. Părinții fetelor chemă pre tineri la casele lor, permit fetelor să se preumbe cu aceia și se petrecă singuri.

În apus — astfel continuă densus — este acea datină că femeia jecă cu tinerul, își pune brațiul pre umărul aceluia, iar bărbatul o îmbrătoșadă apoi atata se învclt la olaltă pânăce femea ametesce, când apoi sprijininduo o duce la mama sa care reorindu-o o deșteptă, dar îndată ce ș'a venit în ori, de nou îi concede ca se

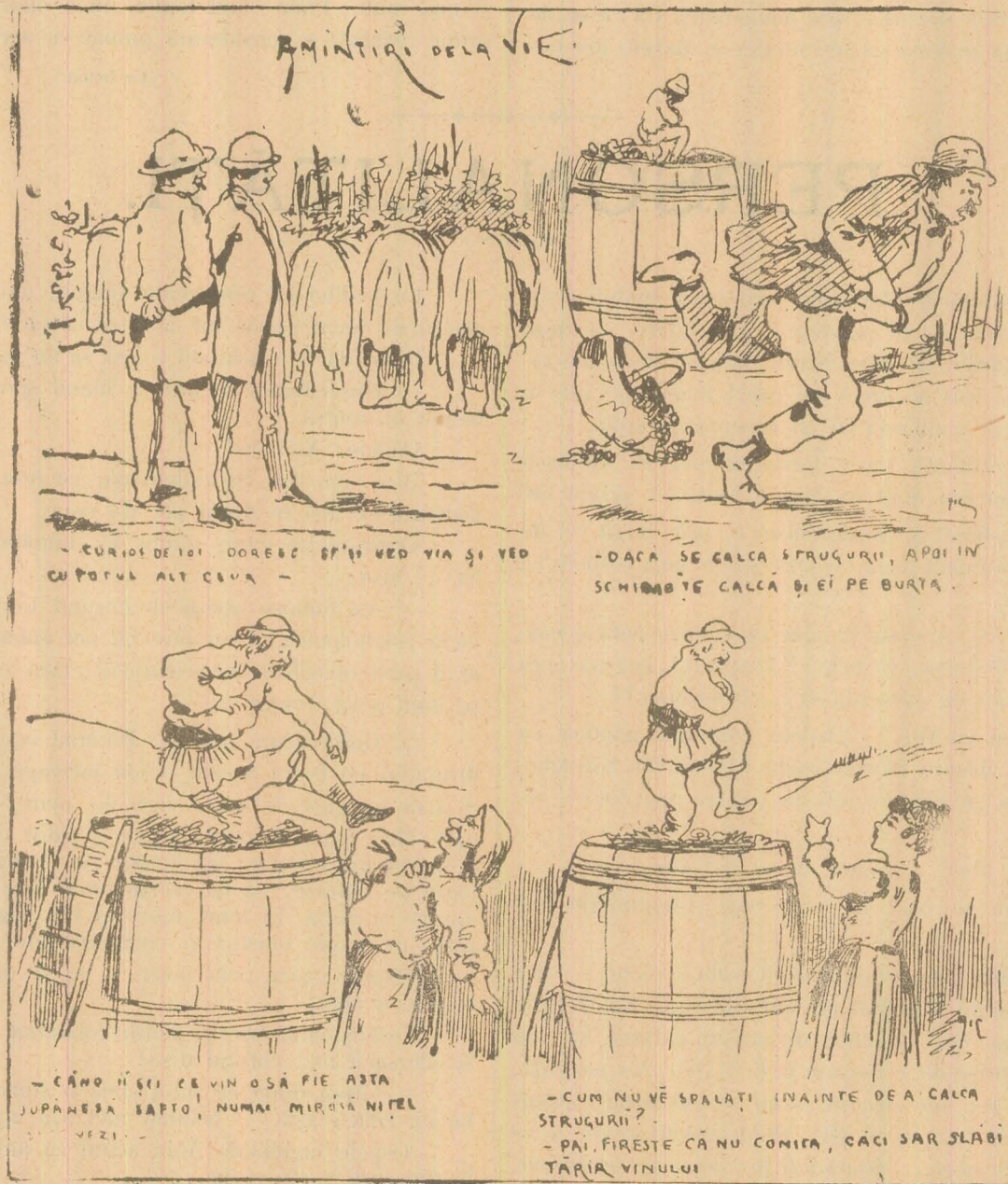
fie dusă în învcltirea nebună. Acesta le-o demandă religiunea lor. Damele cari jecă portă dea drepta vesment alb care pre lângă umeri e forte defectuos, bărbații se înbracă onest dar și la ei vestimentul deasupra e forte scurt cu deosibire dinaintea ceace nu e cuviincios. Așa-ți trebuie sernane frace!

E drept că la indieni tôte sunt mai lungi. Acolo tinerii nu fac cunoscința în baturi, fata nu jecă dar nici nu pôte juca pentru că încă din fragedă copilarie îi schilăvesc picioarele. La densesi tata de familie îndeplinesc și cererea fetei, el merge la tatăl fetei și astfel dice: „Din genunchi împlorez ca se nu-mi despretuesc prea umilita-mi — îndrăsnecă — rugare, ei învrednicește de ascultare neînsemnatele mele cuvinte și dă ficia ta fiului meu care e servul tclu mai fidel ca astfel tinera păreche unită prin legătură de mătasă se trăiescă totdeuna în cea mai mare

fericire. Permite-mi ca se dorec tinerei părechii, care e unită prin iubire ideală, fericire stăornică și neclatită. În zilele plăcute de primăveră îți voi aduce și donul de nuntă și-ți voi da și o păreche de găste. Încă-odată te rog primește donul meu și învrednicește rugarea mea de strălucirea grațiosă și curată ca oglinda ochilor tci.”

După acestea tatăl miresei declară că se învoesc ca modesta și neînsemnata lui ficia se fie soția nobilului și bravului tiner și în redarea donului de nuntă încă nu va rămânea dator. De altcum femeile sunt frumșe, au ochi negrii și deși au nas mic totuși fisionomia le e plăcută, numai acea e greșala că colorea roșie o țin de respingătoare din care causă se colorează cu alb, ceace forte iute le încrețește pelea de pre față.

În Iapania fata care voeste a-se mărita pune deasupra porții o olă de flori dar golă, apoi pândeste că cine va aduce în densa

La culesul de vii.

flori pre cari numai atunci le udă dacă respectivul îi place. Astfel tinerii se înțeleg foarte iute fără a vorbi mult. Fii nici unui neam din Europa nu sunt așa puțin alegători în câștigarea soțului de căsătorie ca Portugezii. Ori unde se colonizează se căsătoresc numai decât cu fete de coloare roșie, galbenă, brunetă și neagră. În America de mătădi cu Indiani, în Asia orientală cu chinezi și Iaponezi în Asia de mătădi cu Maialac în Africa cu negrii.

În Guinea nouă la poporul Erima-tamol căsătoria se îndeplinește cu puține ceremonii. Fetele își aleg ele bărbații, la ce nimă nu are cuvânt. Amorisății dupăce sau înțeles la oaltă numai-decât dispar în pădurea seculară unde-i aștepta palatul înfrunzit cu fructele sale: banan și cocus, sau se retrag în comuna vecină la orecce amic făcându-i cunoscut cumcă ei sunt căsătoriți. Părinților le trimit donul de nuntă ceea-ce le servește spre mângăiere. Că ce se fie acela și cât se fie, e grija miresei că să-l numesca, mirele are numai să-l cumpere.

Atunci apoi sunt căsătoriți după lege. La acest popor nu sunt baluri și prin urmare mama nu are de-ase teme că doră ficea sa la orecce cuadril va vinde petrinței sau de aceea ca orecce curtisant o va scote din minte. Vestminte de mătăsa jachete, bani de intrare la bal nu trebuie; fiecare fată își țiese din frunze de palm șurț frumos cu ciucuri.

În India orientală în munții Nilgherri, mirele în semn de supremație își pune mai întâi piciorul drept, după aceea cel stâng pre capul miresei dupăce a adus-o acasă, iar fata prin aceea devine soție că fêrbe apă.

Un soț de căsătorie e prețuit în 20—30 rupii (346. 8—510, 2 fl.) mai mainte înse a fost mai mic prețul.

În china soția se prețuește în 400—1000 dolari, uneori înse și mai mult. Până când femeia nu a onorat pre soțul seu cu un prune (bărbat) e considerată numai ca servitoare.

Marga.

(Va urma.)

PERSONALITĂȚI.

(Urmare.)

Grădișteanu după salutările obicinuie pași acum înaintea soției sale — îmi dădu mâna — cu respect și sinceritate — apoi își ceru scusele că așa târziu își face destul datoriei de a mă visita — dar năcasurile cu cari se luptă un preot începător nu-i aconces până acum... apoi zimbindu-mi își recomandă soția.

— Chiar bine... preuteasa care dorea demult se cunoșcă pre soția d-tale se va bucura mult de acésta vizită — țisei eu.

Și în adevăr, abia sfêrsii și se deschise o ușă largă — de se isbi de părete, iar preuteasa mea, voiósă sosea dela rêsboiu ca se-șî îmbrățioșeză colega.

Ôspele prim tăcea. Și nu eram în clar că cum se pôte aceasta. Ostenitu-s'a?!... Sfêrsituș-a vorbele?! Ori doră cea ce era mai posibil... Grădișteanu cu prezența sa... îl sdobia?!

— Chiar conversam cu D-l... (Ôspele trêmura, gândea că vreau se îl descopêr)... despre filosofii vechi. Ceteam din Evanghelie, și dênșul îmi spunea ce placere află în cetirea opurilor — vechilor filosofi.

Ôspele resuflă mai liber... vedea că nu îl tradez.

Grădișteanu consciu de sine, cu sânge rece și demnitate respunse vorbelor miele:

E un lucru desfătător a ceti opurile filosofilor vechi, — dar e sublim a urma pre filosoful filosofilor pre D-l Christos. Eu filosofie mai adencă, mai sublima, mai vrednică de om nu cunosc, ca cea esprimată în cuvintele scrise de s. Luca la c. 6. v. 37) „Nu judecați; și nu ve vor judeca pre voi, nu osîndiți și nu vê veți osîndi, iertati și se va ierta vouă.” (Er la c. 6. v. 31) Și de iubiți pe cei ce vê iubesc pre voi ce dar este vouă... înse iubiți pre vrașmași voștri etc.

Ôspele meu vêdend espresia dulce a vorbelor lui Grădișteanu și înțelegend sensul cuvintelor scrise de s. Luca căpătă curaj.

— Și totuș d-ta nu poți țice că me iubesci pre mine. E-nunți un principiu, dar nu îl urmezi. Marți cât de neomenesce ni'ai tractat. Dușmanul cel mai rêu de ți-aș fi fost — și trebuia se fii mai blând.

— D-le rêsponse acum zimbind Grădișteanu. Eu pre d-ta te iubesc cu totă inima, în tocmai precum și D-țieu o poftesce... Urêsc înse în d-ta pécaturul de a vorbi și de unul și de altul. Adă-ți numai bine aminte, ce-mi povesteai marți?... Și Grădișteanu zimbă cu milă.

Ôspele earăș îngalbeni.

Preuteasa tocmai aducea o ulciuța românescă de vin, și invită pre Spectabila (ca se țicem la rëndul nostru și noi ca ospele) în ceaalaltă odaie ca să se facă comódă — invitând cu dragă inimă pre toți ôșpeții la cină — ojina ce va fi.

Eu vêdind că rêmăneam singur, unplui pâharêle și glumind mai mult decât serios mă adresei cătră amêndoi:

Bine, dacă e așa, ađi voiesc se fii judecator. Vê învoiți??...

— Grădișteanu se întorse blând spre ôspe și țise: Eu n'am nemic în contră.

Ôspele: Nici eu!

Bine, am țis. Se vedem dar ce te-a făcut pre d-ta d-le Grădișteanu se lași în drum pre d-l ôspe.

Grădișteanu earăș zimbă cu bunătate — apoi primindu-me fix — țise:

— Ve cunosc numai de curund, totuși basat pre cunoscintele mele psihologice, cred tare că pot spune — (deși nu totul căci ar fi prea obositor) dar esențialul; fără ca sincera mea mărturisire se aibă ceva urmări.

Și Grădișteanu începu: Domnul ôspe m'a ținut în mijlocul drumului pe frigul acesta o ôră întregă, cu preuteasa-mi cu tot. A avut un gust de vorbit așa de mare, încât nu se mai putea opri. Mi-a spus că popa cutare e dator cu 2000 fl. cari fac 4000, ți patru mi corone; că umblă în căleasă, care nu-i alui, că-i luată pe datorie; că își crește fetele așa ș-așa... și la sfêrșit va ajunge la dobă. Ei bine, mie îmi era frig pentru a asculta cum se trage în noroiu cinstea și vrednicia unui om.

Ôspele căsca ochi mari — ca și când însuși s'ar mira de cea ce a spus.

Grădișteanu înse își pierdu rebdarea de a povesti totul ci vrênd se sfêrsacă mai curund țise:

— Apoi după ce mi-a spus o sumedenie de *personalități*... ba că cela i așa — celalalt nici așa, ajunse cu vorba la...

Ôspele îngalbeni. Abia acum își aduse aminte că țio-acea va fi ajuns cu vorba și la...

— La d-vóstră! îmi țise Grădișteanu.

Orî cât voiam se îmi pastrez sângele rece, totuș sêmții că îmi ard obrazii.

— Se spun mai departe? întreba Grădișteanu pe ôspe...

— Poți, dar eu nu sciu se fi vorbit de fratele George.

Grădișteanu își încrunță sprânceană.

— Așa dar eu mișcesc?!...

— Asta n'am țis'o gângăi ôspele.

Era foarte laconic ôspele decând sosise Grădișteanu.

— Dar se înțelege de sine când vorbesci așa. Eu înse-ți voiu demonstra contrariul — spunându-ți mai din cuvânt în cuvânt ce îmi spunea.

Mê întrebai: „Ca preot tiner pre la cine ți-ai făcut vizitele“

Ți-am rêspons: „La toți afară de preotul George x.“

— O! acolo nai ce căuta. Are o nevastă cât o dëlma și cu o gură ca o meliță; iar el popa — e sgărcit al fôcului... Un pâhar de vin la masa lui nu gusti în veci.

Fără voie ochii-mi se atințiră spre paharele golite.

Și pre córdă asta ar' mai fi mers vre un pătrar de órá — dar mi se urise de atâtea personalități, și i-am spus câteva cuvinte, carí de sigur până acum mărite încă vor fi sosit la cunoscinția d-tale. Orí dórá d-l óspe n'a avut încă timp??...

Am umplut paharele — și le-am golit; ér óspele dicea mereu: suridénd cum ar da din codiță un căteluș cè ar vrea să se insinue la stăpănu-so.) „N'oiu fi đis chiar așa!

Și am conversat până târđiu séra fără a ne atinge de persóna sau numele bun al cuiva. Dar apoi e drept că Bismark rămănea inapoia noastră cale de o poștă — în politică; așa chibsuim de minunat treburile Europei și viitorul nației romanesce — care de divul traian era adusă în Daciile Transcarpatine — ripense... și etc.

Eminescu era trântit de-o parte cu pessimismul lui. D-đieu a creat pre om spre fericire dicea Grădișteanu. Alesandri — pe care chiar Eminescu din întemplantare — diceam noi — il cântă „că-i vecinic tinér și ferice“... Alesandri đic era radicat pre pedestal.

Și nici-odată pot afirma că personalități n'a obvenit. Odată numai Óspele — când era vorbă de Coșbuc nu se potu rébda se nu dice: Ce Coșbuc??!... ei că dórá eu am cunoscut pe tată-so! Cine-i și el!?

Argument naționalo-românesc!... sciti d-vótră!?

Când ne-am despărțit Grădișteanu ținu un toast filosofic — pre care nu sciu ce filosof dicea el — că il mai rostise odată. Când s'a sfărșit acest toast, óspele promise că până-i háu... celor dela nóua direcție (cea mai de frunte înstitutie literară romănescă) nu se va mai ocupa cu personalități.

Grădișteanu toastă:

„Conținutul vieții omenesci e de un minut; viața e o luptă, și tot odată un quartir călătorilor, cea ce după ea vine e uitarea. „Ce ne póte decí conduce pre noi prin viața mai sigur? — Una...: „filosofia crestină. Ce însemnéză a fi filosof?... Însemnează acea „ca se ne ferim sufletul de rușine și de pagubă, se învingem „și bucuria și durerea, nimic se nu concredem întemplantă, nici „odată se nu recurgem la minciună și falsitate, cu faptele altora „se nu ne spargem capul, tóte întemplantăle vieții nóstre se scim că „provin de acolo de unde provine și viața nóstră, dela... Domnezeu. „Și în sfărșit, se asceptăm cu inimă limiscită mórtea. Eu poftesc „inse ca mórtea... ținta vieții, se vină cât mai târđiu și rădic „paharul în cinstea d-lui casei.“

Eram entusiasmați. O filosofie inse din toastul lui Grădișteanu n'o potea întielege chiar deplin óspele... adecă:

„Cu faptele altora se nu ne spargem capul!“...

Și dómne mulți's în lume ca óspele.

George Simu.

DIN REPUBLICA PLANURILOR FRUMÓSE.

— Scene din viața Lungomanilor. —

Intr'o diminéță bate cineva la ușa lui Cloroform. Acest distins Lungoman chiar se descleștase din brațele moi ale lui Morfeu și înaintea oglinzii se nisuia se ștergă numele acestui duet platonice.

— Intră! — duse el fără să se gândescă că ușa era incuiată de frica creditorilor, pe carí de o vreme încóci numai cu viitorul îi mai putea mângăea și de câte-orí veniau numai atâta le putea promite, că în curénd are se le promită din nou că-i va plăti peste câteva zile.

— Bine, dar deschide odată! — strigă o voce din afară și niște pumni începură a esecuta pe ușă un marș de răsboiu... bum darada, bum darada...

— Ah! tu ești Pițulă! răspuse Cloroform apropiindu-se de ușă. Marșul acela de răsboiu era prevorbirea veșnică alui Pițulă. În odaie de câte-orí avea se spună ceva mai dihai, se punea la ferastă și bătea cu degetele marșul seu „autohton,“ în cafenea apuca lingurița și de multe-orí făcea se asude sermanii Lungomanii de témă, că n'o se aibă cu ce plăti paharul dacă din întemplantare sermanul s'ar tređi din amortéla sa seculară și ar protesta în contra „inspirațiilor musicale“ ale lui Pițulă.

Cloroform deschisă ușa de jumătate și aruncă privirea prin crepătură și vedénd că în adevér Pițulă e óspele matinal — o deschisă d'a largul. Prin o feréstă opuse, sórele — care chiar se ivea de sub orizont — își trimitea primele raze în lăcașul lui Cloroform.

— Bine ai venit pe aripele aurorii matinale, Pițulă, tu fala Lun —, il întâmpină, dar se opri de-odată în mijlocul salutului seu de bineventare. Pițulă era serios și profund, cum va fi fost póte Hamlet, când și-a đis vestitul monolog „to be or not to be“...

— Măi, dămí 5 coróne împrumut! îi đisă Pițulă intrând în odaia și închidénd după sine ușa.

Cloroform il privi uimit.

— Cincí coróne? — Ei, dar de când te ocupi cu mitologia?

— Cu mi-to-lo-gia? — repeți Pițulă buimăcit.

— Firește, când imi ceri o sumă așa — mitologică! Cincí coróne! Dar ai uitat póte, că ađi e 29, că ieri a fost 28, că.... Cincí coróne! O đeilor, carí tronați colo în albastrul cerului...

— ...Azuriu etc. o sciu deja pe de rost! — il întrerupse Pițulă nerăbdător, aședându-se pe divan, după ce-și făcuse loc dând jos niște bucóvne vechi, diare, o perie de dinți, o cravată ruptă, un păpuc, o mică mașină de spirt și câteva bucățele de pâne.

— Cincí coróne! — începu Cloroform din nou. — Dar omul lui D-deu, -dór' n'ai de gând se mergi la expoziția dela Paris? Sau póte vrei se faci o călătoriă în jurul pământului?... Cincí coróne! Par'că ași fi înrudit cu minele de aur dela Clondike! O, đeilor — și Cloroform își ridică mânilor spre acea parte a odăii unde afară se întinde cerul și erumpénd într'un ris diabolic.

Un pas prin munte.

— Ai sfărșit? îi đise în urmă Pițulă.

— Se reluăm dară firul pertractărilor întrerupte — îi răspuse Cloroform domolindu-se.

Și pertractările începură, iar rezultatul lor final fu: 1 corónă.

— Chestia e dară „simplificată“ dar pe de parte încă nu „resolvată,“ — resuma Cloroform pledóriilor pro și contra acestui împrumut național — e simplificată redusă fiind la unitatea valutei nóstre, nereșolvată inse nefiind încă realizată ezistința pipăibilă a acestei unități imaginare. De unde se luăm acéstă corónă?

Ambii se adănciră în abizurile reflexiilor.

— De mi-ar da numai Costache cele 20 corone cu cari mi-e dator, dar nu vrea, cu toate că are bani. Numai ieri a primit un transport de 100 corone, dar de când nu mai aparține „Lungomaniiei” nici nu mai vrea se știe de datoriă.

— Păresce-l!

— Ași! Dar știți că ar fi în stare se nege, că mi-e dator și eu n'am cu ce dovedi contrariul.

— Ah! n'o poți dovedi! — duse Cloroform gânditor; apoi d'odată strigă vesel: — Heureka!

Pițula îl privi surprins...

— Ai găsit doră vre-o coronă?

— Nu una ci 20! Pe sêră vei fi în posesiunea lor — firește numai dacă îmi promiți pentru ostenețele mele un împrumut febril de 20% — îi răspunde Cloroform.

— Aici mi-e mâna.

— Bine, atunci pune-te la mesă și scrie.

— „Iubite Costache” — îi dictă Cloroform după ce se aședă la măsă de scris, dar Pițula se ridică mânios.

— Ce „iubite Costache?” Vrei se-ți bați joc de mine?

Cloroform zimbi.

— Pune-te numai la măsă și scrie, de vrei se-ai cele 20 de corone.

Pițula se aședă iar Cloroform dictă din nou:

„Iubite Costache, aflându-mă de câteva zile sub equatorul lipsei, te rog se faci bine se-mi trimiți cele 40 de corone...”

— Numai 20! — îl coresă Pițula.

— Scrie ce-ți dictez! îi răspunde Cloroform. Așadar: „cele 40 de corone, cu cari îmi ești dator. Te salut etc...” Ai sfițit?

Cloroform ceta scrisoarea apoi o puse într'un plic și scrisă adresa.

— Și-acum hai s'o espedăm.

În colț de stradă întâlnește un hamal, care cunoștea de mult toți Lungomanii, căci nu era nici unul care se nu-l fi trimis vreodată unde va.

Cloroform îi dădu scrisoarea s'o ducă numai decât. Pițula parcă era în altă lume, așa era de buimăcit. Procedura întregă alui Cloroform pentru el era o taină cu 7 sigile! Se cêră 40 de corone, precând pretensiunea lui făcea numai 20, se-i scrie „iubite” când așa se purta cu el. Și Cloroform era cam agitat. Reușiva ore sau nu?

În acest moment se reîntorsă hamalul și înmanuă lui Cloroform o scrisoară. Cloroform i-o dădu lui Pițula.

— O sciam eu că așa va fi! duse Pițula după ce cetisă scrisoarea și în mânia sa voia se sfărțice hârtia, dar Cloroform îl împedecă.

— Ce-ți scrie? duse el flegmatic de spăturind scrisoarea...

„Domnule nu sciu de unde puișezi d-ta obrăznicia de a mă provoca se-ți trimit 40 de corone când bine știți, că numai cu 20 îți sum dator și...” dar Cloroform nu ceta mai departe ci pășind înaintea lui Pițula, se opri înaintea lui.

— Și-acum haid la Costache! De nu ne plătesce pe loc îl părăm! Cele 40 de corone au fost numai pretext! Voiam se-i dau anză se-ți răspundă și prin urmare se avem în scris, că el ți-e dator cu 20 corone! Înțelegi acuma?

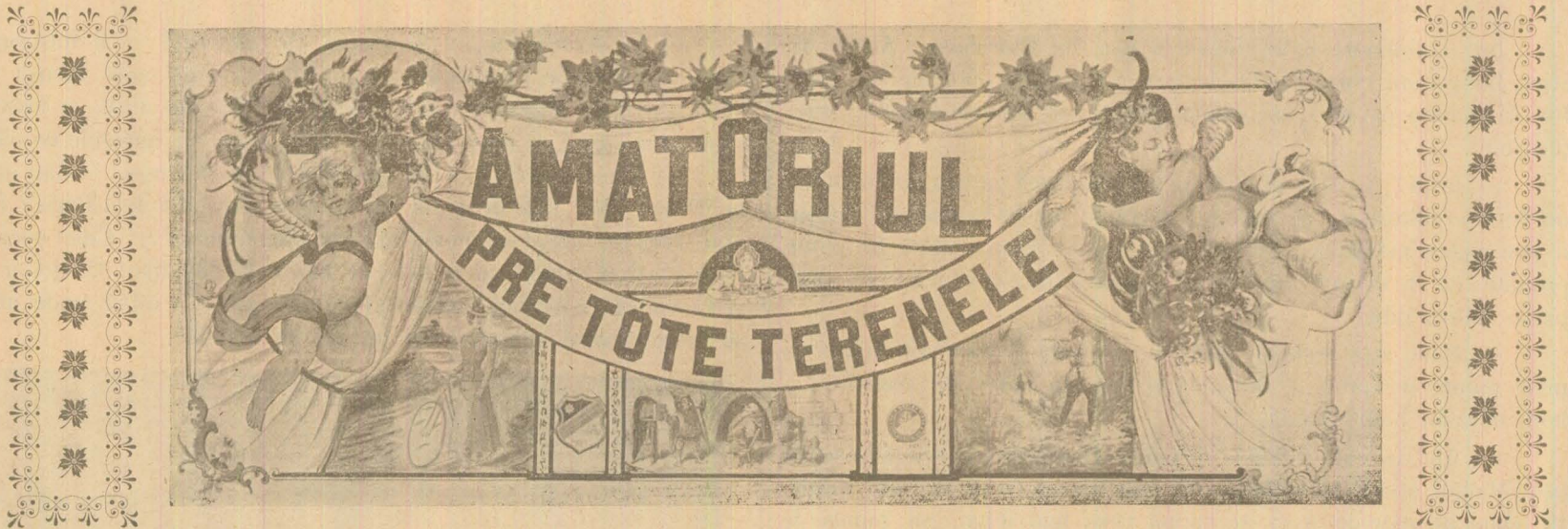
— Tu tot cel vechiu ești! îi răspundă Pițula luându-l de braț. Apoi se adresă hamalului:

— Fi bun avisază-i pe Lungomanii ca pe 8 cêsuri se fie la „Cocoșul vânet.”

Ceealaltă zi dimineța Pițula se trezi cu o durere mare de cap. Se decise decî se mergă se-și iee o baie. Înainte de a se scula înse își examină casa... Din 20 corone mai avea tocmai 43 de bani... la vederea astui gol suspină una și-apoi se întorsă pe cea parte.

M. Aegea.

(Va urma.)

Pregătirea cașiiului de Stiria din lapte acru.

Noi suntem dedați a face cașiu și brânză numai din laptele cel gros, untos, al oilor, iar dacă nu avem oi nu mâncăm cașiu nici brânză de cumva nu o cumpărăm cu 36—40 cr. pondul, cum e și în asta vreme; dacă voim înse a mânca cașiu mai bun, la zile mari cumpărăm de cel bun helvețian cu câte 52 cr. și mai bine pondul, într'u aceea înse noi nu punem nici un preț pe laptele acela, din care și noi am putea pregăti cașiu chiar așa de bun ca și cel de boltă. Acesta este laptele acru, (fără unt) care noi îl dăm de multe-ori țiganilor, ca un ce fără de preț.

Acum, când mijlocele de nutreț sunt atât de scumpe, ar fi bine se ne ocupăm și noi mai cu de-adinsul de economia de casă, și anume din laptele cel mult acru se facem și noi cașiu ca al neamțului, apoi noi se-l mâncăm al nostru și el se-și caute norocul pe la alții nepricepuți cu cașiu lui de lapte acru. Am cugețat a fi de lipsă se descriem și noi (după d-l Kodermann din St.-Lndb.) modul cum se face cașiu de Stiria, precum urmază:

După ce s'a luat smântâna de pe laptele acru, acesta se pune în o căldare asupra focului, ce arde încet, până ce se întăresce cașiu — numit brânză de vacă. — Îndată ce începe zerul a ferbe se ia căldarea dela foc și se tîrnă tot ce e în ea în un săculeț de pânză.

Acum se tescuesce zărul bine din săculeț. După ce s'a stors bine în tesc, se ia și se acată într'un cuier la aer, unde se ține 12 ore ca să se scurgă și mai bine zerul.

Brânza de vacă acum se scôte din săculeț și într'un vas curat se sfarmă cu mâna pe cât se pôte de mărunț și se frământă. Acesta se pune acuma în o casă caldă hine, unde se stee 4—5 zile fără de a se mai mișca.

După acest timp, brânza care acum e môle și lipicioasă ca untul, iarăși se frământă bine sărându-se și punend — cui îi place — și puțină săcarea — chimin —. Acum se ia un ciubar provădit la fund cu mai multe găurele micî, acesta se acopere cu o pânză și se aședă în el, peste pânză brânza indesându-se bine; se acopere cu o altă pânză, peste acesta vine un coperiș de scândură și pe acesta pietrii grele, ca să se apese.

Aceste ciubere cu cașiu se aședă în loc răcoros în vre-o cămară, unde se stee 5—6 zile. După aceea o restörnă din ciubar așa ca se vină pe coperișul de scândură, cu care se aședă în loc răcoros, dar unde umblă aerul.

În 4—5 septemăni e dospit cașiu și se vinde la comercianții ori se folosește la casă. Câți cași de aceștia nu se pot face la o casă unde sunt numai 2—3 vaci cu lapte?

Economul.

Cronica.

Concurs. Pentru ocuparea unui post de învățător pentru lucrul de mână la școala civilă de fete a Asociațiunii se publică concurs.

Doritorii de a ocupa acest post au se prezenta următoarele documente;

- atestat de botez;
- document despre cualificațiunea cerută prin legea statului pentru ocuparea posturilor de învățător la școlile civile;
- o arătare despre studiile pregătitoare și despre ocupațiunea de până acum;
- un atestat despre cunoscința în teorie și în prasă a lucrului de mâna femeiască;
- se dovedească, că vorbește bine românește și unghurește, eventual și nemșește.

Vor fi preferite acele concurențe, cari au euafiliațiune din oricare categorie de studii, îndeosibi din grupul limbilor.

Învătătoarea suplentă primesce o remunerațiune anuală de 600 corone, solvită în rate lunare anticipative, și întreagă întreținerea în internat.

Învătătoarea ca angajată va ave să dea directoarei mână de ajutor la agendele internatului. Postul e a se ocupa cu 1 Octobrie a. e.

Concursele sunt a se înainta până la 20 Septembrie a. e.

Din ședința comitetului central al Asociațiunii, ținută în Sibiu la 3 Septembrie 1900.

Dr. I. Luceanu,
vice-președinte.

Dr. Beu,
secr. II.

Serbările dela Blașiu. Din incidentul împlinirii a 200 ani dela unirea Românilor cu biserica Romei, la Blașiu se vor aranja pe zilele 17, 18 și 19 Septembrie a. e. mari festivități pe lângă un program foarte variat. — Pentru aranjarea serbărilor s'a ales un comitet, care va îngriji și de încuartirarea oșpetilor.

„Asociațiunea la Băile-Herculane.” „Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român,” a raportat succese mari la Băile-Herculane.

Necrolog. † **Avram Celegredean,** membru în direcțiunea institutului de credit și economi „Hatiegana” din Hațeg a reposat la 6 Septembrie a. e.

† **Gregoriu Sabo,** preot în Aiton (tatăl colaboratorului nostru Emil Sabo) a încetat din viață la 6 Septembrie a l. e. în etate de 56 ani, îl deplâng numeroși sei consăngenii, amici și cunoscuți.

DESLEGĂRI DE GÂCITURI.

Deslegarea gâciturii de șach de Măriora Vlăsa din nr. 8—9 e următoarea:

„Flôrea'n câmp când veștedeste;
Alta'n locui înfloreste;
Dar în peptul omenesc
Florile când vestedesce,
Cade róua înzădar
Alte 'n loc nu mai răsar.”

Au deslegato bine: dómnele și d-șórele: Geni și Cornili Hanganuț Borgo-Prund; Victoria Teslovan, Belbor; Silvia opris, Armeni; Lucretia Mathe, Chiraleș; Ottilia Caba, Cheud; Laura Seni, Naseud; P. Todorescu Iași; Erena Lupescu, Constanța; Silvia Brinzeu, Ciucuzel; Regina și Letitia Fărcaș, Badaciu; Pre cum și domni: Iuliu Socol, Cianul-mare; Georgiu Măican, Tecușul-român; Dumitrache Săndulescu, Bucuresci; Ioan Barna, S.-B.-Mielăuș.

Gâcitură de șach

de Emilia Cutean.

Se pôte deslega după săritura calului.

	Te	Mai	mor	cu							
riu	o-	besc	mai	voiu:	nesc,						
in-	mare,	a-	me-	la-	cel						
ti-	Mur-	suf-	ra-	Și'n	te						
	fi	Sute	pe	ori	ul-	re	iu-	me,	în	iu-	
rin-	pă-	cât	de	mamă	mu-	Dar'	du-	ho-	Te	nu-	astă
ar'	mare	ța	mânt!	ri-	de	let	mă	besc	Cu	fără	besc!
mênt,	mor-	că-	ne-	suf-	Și	rea	tar...	reră	de	lu	sêm-
tô-	ca-	vié-	un	și	mu-	tem	ne-	amar	țiră	cu	ră
ța	Seiu	L'al		jit,	Ăstui	iu-	Imă		de-	Cu	me
ei	tă	pêt		bi-	nul	că-	tună		dor	fă-	lir,
	are		sfer-		C'a-	rea				Cu	
					fără	chi-					
					șit...					fi	

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-șórei Otilia Caba in Cheud. Cele trimise le-am primit și la timpul seu le vom face loc, vă mulțămim.

D-lui Antoniu Pop, Kővágh. Nrul 7 ți-lam trimis din nou, mai trimitenе câte ceva nu ne uita de tot.

Salutare!
La mai mulți. Articulă scurtă din viața socială datini populare și descrieri de călătorie primim cu plăcere spre publicare în „Revista Ilustrată.”

D-lui Ioachim Vintilă in Hidegviz. Ai totă dreptatea până acum a trebuit se-ți trimită, dacă nici până la finea lunei curente nu vei primi scriene ca se-i reclamánoi.

La mai mulți. Până la finea lunei curente trebuie se primiți cele cerute.

D-lui Andreiu Centea, preot in Alsó-Szivágy. Noi ți-am trimis de aici ceea-ce ai cerut, deci fă și isprăvesce ca se-ți putem trimite și celalalt, așteptăm răspuns.

Abonentelui nostru 2188. Nrii 5—6 ți-s'a espedat din nou.

D-lui Nicolau Beres, paroch in Csukics. Scriene cari numeri ții lipsesc ca se ți-i trimitem.

D-lui Constantin Mieu in Vima-mare. Am primit cu mulțămită — în scurt timp vom face pași de lipsă pentru rezolvire.

D-lui I. Kővári in Farnos. Din „Revista Ilustrată” țiam trimis toți numeri de pe anul curent apăruți până acum, primituiai?

D-lui Petru Birta, Halmașiu. Am primit și dispus cele de lipsă.

D-lui I. G. Sbiera, profesor universitar in Cernauț. Prețul abonamentului țam primit, Revista vi-s'a espedat. Vă mulțămim și salutăm respectuos.

Restanțierii sunt recercați din nou, ca se ne trimită fără amânare costul abonamentului căci la din contră vom fi necesități de a-le sista trimiterea foi.

PRIMA TIPOGRAFIA ROMÂNEASCĂ
IN
NORD-OSTUL TRANSILVANIEI.

Prin acésta fac cunoscut onoratului public, cumcă am înființat în Șoimuș (comitatul Bistrița-Năsăud) un *stabiliment tipografic* provăduț cu cele mai bune *mijlôce tehnice*, aranjat după stilul cel mai nou, cu literile cele mai moderne, unde se primesc spre executare :

Tipărituri de bancă,
BILETE DE VISITĂ

Cărți și broșuri,

Foi periodice,

Bilete de logodnă,

Invitări la nuntă,

ANUNȚURI,

Registre,
BILANȚURI,

Compturi,
PREȚURI-CURENTE

Cuverte,

Bilete de înmormântare,
CIRCULARE.

Cu cele mai moderate prețuri.

Tipografia BACIU, Șoimuș.

Comandele se execută prompt și cu acurateță.

Prețurile sunt fôrte moderate.

Tipografia BACIU în Șoimuș
(Sajó-Solymos u. p. Nagy-Sajó).

La administrațiunea foiei
„Revista Ilustrată“
în Șoimuș, u. p. Nagy-Sajó
se află de vândare :

Cum sê fotografăm? — — — — — cor. 1.—	Portretul metropolitului Șuluțiu pe
Oglinda inimei poesii de G. Bugnariu — „ —.50	carton de lucș — — — — — cor. —.40
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția	Portretul lui George Barițiu pe car-
de salon — — — — — „ 10.—	ton de lucș — — — — — „ —.20
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția	Castelul Peleș tablou pe hârtie de lucș „ —.30
porală — — — — — „ 5.—	Novele și schițe de I. P. Reteganul — „ —.70
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 semes-	
trul I, elegant compactată — — — — — „ 3.—	

Toți acei. cari comandă **tôte opurile de mai sus de-odată**, capetă un scădēmēt dela prețul indicat.

Administrațiunea.